

SVENSKERNE, der synes at have det sværere end vi med deres ungdomsproblemer, har taget brochurer til hjælp i ungdomsopdragelsen. Disse tryksager anvendes som regel som led i en forældre-kampagne, der også omfatter foredrag og rundbordsamtaler, og langt de fleste svenske byer har benyttet en eller anden brochure.

Ib Ydebo har foretaget en interessant gennemgang og vurdering af disse brochurer i „Børnesagens Tidende“ af 15. oktober 1964.

I brochurerne forsøger man at vejlede forældre og unge på mange områder som f.eks. de unges spiritus- og tobaksforbrug, deres strejfen om på gaderne om aftenen, den personlige hygiejne, kostvaner, økonomi, seksuelt ansvar, forholdet på arbejdspladsen og til skolen, opsparring, fornøjelser, læsevaner, forningsliv og opdragelsen i det hele taget.

Flere brochurer opstiller regler for de unges adfærd, som hvis de blev fulgt ville gøre hjemmet til noget i retning af en kaserne, hvor de unge rekrutter skal være hjemme til bestemt tid, ikke se fjernsyn efter kl. 21, ikke deltage i fester hvor der serveres spiritus, have bestemte lompenøse, aldrig blive budt på cigaretter osv.

MEN kan man bekæmpe ungdommelige uvaner som overvædding spiritus- og tobaksforbrug, omstrejfen osv. med brochurer? Bliver de læst? Vil de ikke drukne i floden af tryk-

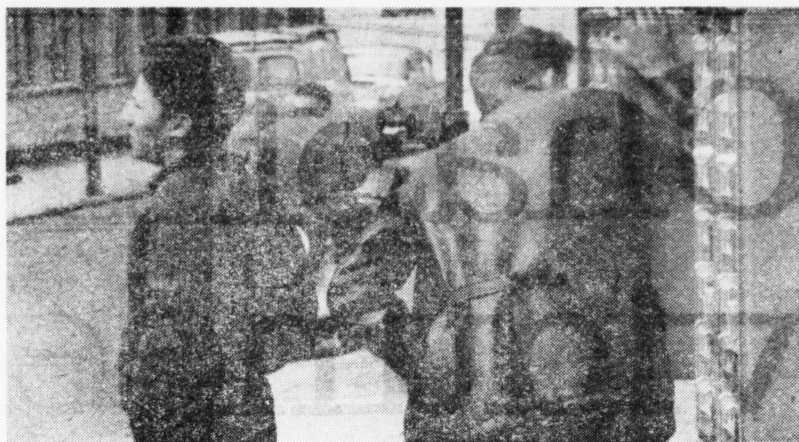
OPDRAGELSE PR. BROCHURE

Af HOLGER IISAGER

sager eller blive læst med samme overfladiskhed som en ugebladsartikel?

Brochurer udsendt af myndigheder og organisationer udtrykker sig i reglen med klægt gruppe-mæle: brægende banalt, stift moraliserende og så rørende uanstødeligt. Der er intet i Ydebos referat, der tyder på, at det store flertal af de svenske brochurer adskiller sig fra de organisations-publikationer, vi kender.

OG hvad skal forældrene så stille op med brochurer i hånden? Begynde at præke levemåde for de unge? Masser af fædre og mødre vil være ganske uegnede til den rolle, fordi de selv misbruger spiritus og tobak, strejfer om uden for hjemmet o. s. v.

Når man opstiller regler for de unge om, at de bør „optræde høfligt, benytte sig af et sobert sprog, skelne mellem ret og uret og overholde trufne aftaler“, må det virke vildt paradisk, hvis forældrene ikke gør det.

DET lyder meget sympatisk, når en brochure hævder, at hjemmet skal gøres til midtpunkt i de unges tilværelse, men så længe samme hjem er dødeligt sammenlignet med hvad der foregår uden for det, bliver det jo kun til tom snak. Og brochurer burde først og fremmest venæ sig mod de voksnes uvaner, for hvad nytter det at præke gode sæder for ungdommen, hvis forældrene fører en indholdsløs tilværelse eller hengi-

ver sig til de fornøjelser, de unge advares imod?

I en brochure er man gået så vidt, at man har lavet en af-rivningskalender med mottoet „Bedre og bedre dag for dag“. Ja, så er vi på vej lige ind i hel-genlivet uden udsigt til kanoni-sering og tilbedelse. Det er for dårligt.

Noget rimeligere er det at lade nogle af de unges helgener, sportstjerne, advare mod spiritus og tobak. Måske kunne man også få pop-idolerne — der som bekendt elsker deres publi-kum — til at gøre det samme?

Nu ser det ud til, at der i Sve-rige er en tendens til at gå over til brochurer med rent oplysen-de indhold og uden ordensregler, og det er nok en heldig udvik-

ling. Særlig hvis man også kan sørge for, at tryksagerne bliver så velskrevne og spændende, at folk ikke kan lade være med at læse dem.

YDEBO konkluderer, at „bro-churer med forslag om fællesregler er en rigtig dårlig idé“, og at en sådan ensretning af de unge ville „være i direkte mod-strid med den moderne skoles opgave, som består i at opdrage børnene til individer, der tæn-ker og handler selvstændigt, men under ansvar.“

Han mener også, at forældre-møder nok er værd at efterligne, og det synes jeg, han har ret i — dog med den tilføjelse, at også de unge burde være med, bl.a. fordi ungdommens uvaner har en del med forældrenes at gøre.

tæt på en ting

MIN far gik med en rem om sine skolebøger, for torny-ster var der ikke råd til i hans familie. Det var enten-eller den-gang, han var barn lige efter århundredskiftet. Men på en eller anden måde var hans bog-rem nu mere gedigen end den skoletaske, jeg fik. Det var i 1930'erne, da tyskerne blev så dygtige til at lave erstatnings-materiale for alting og vi ikke alle sammen lige straks fattede, at det var for i påkommende tilfælde at være selvforsynende og uafhængig af tilførsler ude-fra. Da opfandt de også noget materiale, som skulle gøre det ud for læder — eller rettere for den lædererstatning, man alle-rede kendte som „fiber“. Erstat-ningens erstatning kunne males i hvilke farver, det skulle være, og så kunne den sælges billigt. Det førte til, at skolepiger om-kring 1934-35 slæbte rundt med nogle kufferter, der fik dem til at ligne omrejsende leksikon-sælgere. Plads var der i tasker-ne, men det rene pap og papir var og blev de. Hjørnerne blev revet af i løbet af nul-komma-fem, og usle så taskerne ud, så snart malingen havde fået sin første skramme. Og hvad der var aller-mest irriterende: taskerne var absolut for svage til at kunne bruges til det eneste, som de så ud til at være som skabt til, nemlig at sidde på, når man holdt venindesludder i et hjørne af skolegården.

Intet som barndomsmin-der sætter som bekendt sit præg på ens syn senere hen i livet, og det kan være grunden til, at man nu i voksen alder har en

faible for godt læderarbejde. Det er dyrt, og det er i visse måder upraktisk, men det er dejligt.

I de sidste år har alt, hvad der hedder læder og skind, været absolut på mode også i påklæd-ningen, og man har givet sig til at spekulere over, hvorfor da-mer pludselig trak i sort læder-harnisk fra top til tå. Den ene-este forklaring på fænomenet, som jeg ikke har set noget sted, men som efter mine egne erfa-ringer ikke er den mindst sand-synlige, er simpelt hen, at nappa-og skind-tiden er en reaktion på

plastic-erfaringerne. Vi har alle sammen oplevet, hvordan plast kan skuffe, og ikke mindst de, der var med til plast-alderens start, må være blevet præget af den for resten af livet: plast med oksehudsprægning, plast som svineskind, plast som dit og dat... og i løbet af ingen tid sprukket og stift og væmmelig. At plast i sig selv har en egen-værdi, og at det kan bruges æstetisk og praktisk rigtigt, er så ny lærdom, at det endnu ikke har kunnet fortrænge gysene fra plast-alderens start.

Men naturligvis er det latter-

ligt at drømme om pragtfulde læderkufferter, gedigne helt igennem, som man kendte dem i de virkelig gamle dage før århundredskiftet. Dels ville de koste formuer at lave i dag, og dels ville de være alt for tunge, hvad som bekendt betyder noget i tider, hvor ferierejsen foregår pr. fly.

Moderne „læderkufferter“ er da også kun tillem্পninger til de gamle idealer. „Læderet“ er et tyndt betræk lagt over hylstre af krydsfiner eller andet let og stærkt materiale. Men også det kan give anledning til, at porte-

føljemageren kan vise sin fag-mæssige kunnen, og når det føl-ges op med smukke og stærke beslag, kan resultatet blive absolut attråværdigt.

Gamle dages læderkufferter gik i arv. Det kommer de nye måske ikke til, men de har jo også adskillig større udsigt til at blive brugt efter deres be-stemmelse frem for at komme til at stå og samle støv på et loft.

Alene det er en god grund til at ofre lidt mere omhu på val-get af en kuffert.

Ruth Nørthen

SKÆRPEDE OMSTÆNDIGHEDER

